

Sygn. akt III CSK 236/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa G. K. i M. N.
przeciwko W. [...] sp. z o.o. w Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powodów 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi, po pierwsze, ze względu na utożsamienie uznania długu ze zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia. W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że uznać można roszczenie wyłącznie zanim dojdzie do jego przedawnienia, co powoduje, zgodnie z art. 123 § 1 pkt 2 k.c., bez względu na to, czy doszło do uznania właściwego czy niewłaściwego, przerwanie biegu jego przedawnienia. Jeżeli do przedawnienia roszczenia już doszło, to oświadczenie o uznaniu roszczenia może być co najwyżej rozumiane jako oświadczenie o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia. W doktrynie zaleca się jednak ostrożność przy dokonywaniu takiej wykładni. W tej sprawie bezspornie zostało złożone oświadczenie o uznaniu przedawnionego długu, które sądy obu instancji uznały za oświadczenie o zrzeczeniu się roszczenia. Choć taka interpretacja złożonego przez pozwanego oświadczenia może budzić wątpliwości, to niewątpliwie jej dokonanie jest dopuszczalne i nie świadczy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, a mogłoby co najwyżej służyć uzasadnieniu podstawy kasacyjnej. Po drugie, w skardze wskazano na jej oczywistą zasadność ze względu na sposób obliczenia wysokości należnych kar umownych. Argumentacja w tym zakresie nie odbiega od sposobu uzasadnienia podstawy kasacyjnej, a w szczególności nie dowodzi oczywiście nieprawidłowego wyłożenia czy zastosowania prawa, a jedynie odmienne stanowisko skarżącego od zajętego przez Sąd II instancji w tym względzie. Po trzecie, w skardze podniesiono zarzut co do sposobu uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Zarzut ten jest nietrafny, bowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza wymagań stawianych uzasadnieniu orzeczenia sądowego wynikających z art. 328 k.p.c. w sposób oczywisty. W tym stanie rzeczy należy przyjąć, że Sąd II instancji nie naruszył w sposób oczywisty prawa, a przyjęta przezeń interpretacja oświadczenia złożonego przez pozwanego

mieści się w granicach dopuszczalnej interpretacji oświadczeń woli. Ze względu zatem na publicznoprawną funkcję skargi kasacyjnej nie ma podstaw do przeprowadzenia merytorycznej kontroli zaskarżonego wyroku, bo skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]